

I SA/Gd 85/14 - Wyrok

Data orzeczenia	2014-04-04
Data wpływu	2014-01-28
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku
Sędziowie	Ewa Kwarcieńska Małgorzata Gorzeń /sprawozdawca/ Sławomir Kozik /przewodniczący/
Symbol z opisem	6116 Podatek od czynności cywilnoprawnych, opłata skarbową oraz inne podatki i opłaty 6391 Skargi na uchwały rady gminy w przedmiocie ... (art. 100 i 101a ustawy o samorządzie gminnym)
Hasła tematyczne	Prawo miejscowe
Skarżony organ	Rada Gminy
Treść wyniku	Stwierdzono nieważność aktu prawa miejscowego w części
Powołane przepisy	Dz.U. 2013 nr 0 poz 1399; art. 6; Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach - tekst jednolity.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia NSA Sławomir Kozik, Sędziowie Sędzia NSA Małgorzata Gorzeń (spr.), Sędzia NSA Ewa Kwarcieńska, Protokolant Starszy Sekretarz Sądowy Sylwia Górny, po rozpoznaniu w Wydziale I na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2014 r. sprawy ze skargi Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku na uchwałę Rady Gminy z dnia 25 kwietnia 2013 r. nr [...] w przedmiocie zmiany uchwały Rady Gminy z dnia 22 marca 2013 r., nr [...] w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości położonych na terenie Gminy 1. stwierdza nieważność § 1 i § 2 pkt 1 zaskarżonej uchwały Rady Gminy z dnia 22 marca 2013 r., nr [...]; 2. określa, że zaskarżona uchwała w zakresie określonym w punkcie pierwszym wyroku nie podlega wykonaniu do dnia uprawomocnienia wyroku.

Uzasadnienie

W dniu 25 kwietnia 2013 r. Rada Gminy S., działając na podstawie art. 6n ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 391, ze zm.) oraz art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zm.), podjęła uchwałę nr [...]w sprawie zmiany uchwały Nr [...]Rady Gminy S. z dnia 22 marca 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości położonych na terenie Gminy S..

W § 1 ww. uchwały z dnia 25 kwietnia 2013 r. postanowiono: "W uchwale Nr [...]Rady Gminy S. z 22 marca 2013r w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości położonych na terenie Gminy S. ([...]) w § 1 dodaje się ust. 1a o treści : "1a. Określa się wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości, na której sezonowo zamieszkują mieszkańcy w brzmieniu określonym w załączniku nr 1a do niniejszej uchwały."

Zgodnie z brzmieniem § 2 pkt 1 ww. uchwały: "Załącznik nr 1a uchwały Nr [...]Rady Gminy S. z 22 marca 2013r w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości położonych na terenie Gminy S. ([...]) otrzymuje brzmienie jak w załączniku nr 1 do niniejszej uchwały."

Deklaracja o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w brzmieniu określonym w załączniku nr 1 do uchwały z dnia 25 kwietnia 2013 r. w pkt 26 nakłada

obowiązek zakreślenia miesięcy, w których gospodarstwo domowe zamieszkują czasowo mieszkańcy nieruchomości, wskazując jednocześnie, że minimalny okres deklarowanego zamieszkania wynosi 6 miesięcy.

Na powyższą uchwałę z dnia 25 kwietnia 2013 r. skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wniósł Prokurator Prokuratury Okręgowej, działając na podstawie art. 50 § 1 i art. 53 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 270), zwanej dalej P.p.s.a. Prokurator zarzucił, że § 1 i § 2 pkt 1 ww. uchwały narusza art. 6i pkt 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu i porządku w gminach (Dz.U. z 2012 r., nr 69, poz. 391 ze zm.) poprzez wprowadzenie we wzorze deklaracji o wysokości opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości, na której sezonowo zamieszkują mieszkańcy (zwanej dalej "deklaracją"), zapisu o minimalnym okresie deklarowanego zamieszkania wynoszącym 6 miesięcy, co zarazem przesądza o konieczności ponoszenia przez właścicieli nieruchomości opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi minimalnie za taki okres, bez względu na rzeczywisty okres zamieszkiwania, podczas gdy wskazywany jako naruszony przepis stanowi, że obowiązek ponoszenia opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi powstaje za każdy miesiąc, w którym dana nieruchomość jest zamieszkiwana.

W związku z powyższym Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej części uchwały na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a.

W dniu 28 stycznia 2014 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęło pismo zatytułowane "Odpowiedź na skargę", podpisane w imieniu Rady Gminy S. przez jej Przewodniczącego, w którym wniesiono o oddalenie skargi. W dniu 3 kwietnia 2014 r. wpłynęło do Sądu pismo procesowe Rady Gminy S. reprezentowanej przez pełnomocnika będącego adwokatem, do którego załączono pełnomocnictwo udzielone adwokatowi w imieniu Rady Gminy przez jej Przewodniczącego, oraz uchwałę Rady Gminy Nr [...] z dnia 28 marca 2014 r., upoważniającą jej Przewodniczącego Pana A.R. do reprezentowania Rady przed tutejszym Sądem w przedmiotowej sprawie, a także potwierdzającą wszelkie czynności Przewodniczącego Rady dokonane w związku z wniesieniem skargi i udzieleniem odpowiedzi na skargę.

Na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2014 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku wydał dwa postanowienia, odmawiając adwokatowi A.B. dopuszczenia do udziału w sprawie w charakterze pełnomocnika Wójta Gminy S., a także odmawiając mu dopuszczenia tymczasowo w trybie art. 44 § 1 p.p.s.a. do udziału w sprawie w charakterze pełnomocnika Wójta Gminy S..

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości między innymi poprzez kontrolę działalności administracji publicznej. Zakres sądowej kontroli działania administracji publicznej obejmuje także orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego (art. 3 § 1 w związku z § 2 pkt 5 oraz pkt 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm. – dalej w skrócie p.p.s.a.). Zgodnie z przyjmowaną dla sądownictwa administracyjnego zasadą legalności kontrola taka sprawowana jest pod względem zgodności z prawem (art. 1 § 2 ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych), która z kolei determinuje charakter środków prawnych stosowanych przez to sądownictwo, wymienionych w szczególności w art. 145 do 151 p.p.s.a.

Postępowanie niniejsze wszczęte zostało na skutek skargi wniesionej przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej na uchwałę Rady Gminy S. z dnia 25 kwietnia 2013 r. nr [...]w sprawie zmiany uchwały Nr [...]Rady Gminy S. z dnia 22 marca 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości położonych na terenie Gminy S..

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że kwestia dotycząca zdolności procesowej przysługującej w postępowaniu przed sądem administracyjnym w sprawach skarg, których przedmiotem jest uchwała rady gminy, wyjaśniona została bardzo obszernie w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., I OPS 3/12 (dostępna w internetowej bazie orzeczeń na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl, zwanej dalej CBOSA). Z uchwały tej wynika, że w sprawach skarg, których przedmiotem jest uchwała rady gminy, zdolność procesową (art. 26 § 1 w zw. z art. 28 § 1 i art. 32 p.p.s.a.) ma wójt (burmistrz, prezydent miasta), chyba że w sprawie zachodzą okoliczności szczególne, których nieuwzględnienie mogłyby prowadzić do pozbawienia rady gminy prawa do ochrony sądowej. Takie jednak okoliczności szczególne w niniejszej sprawie nie występują.

Jak wskazał NSA w powyższej uchwale, zdolność sądowa w postępowaniu sądowoadministracyjnym przysługuje gminie, a nie jej organom. Nie można z faktu działania gminy za pomocą organu stanowiącego i wykonawczego wyprowadzać tezy o przyznaniu tym samym zdolności sądowej w postępowaniu sądowym osobno każdemu z organów samorządu terytorialnego, a nie samym gminom. Zdolność sądowa właściwego organu gminy, w tym rady reprezentowanej przez przewodniczącego, nie jest determinowana jego zadaniami, skoro zadania te przyznane są gminie jako takiej, gminę zaś reprezentuje wójt (art. 31 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, tekst jedn. Dz.U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zm., zwanej dalej "u.s.g."), a przewodniczący rady nie jest organem gminy. Umocowanie przewodniczącego rady do jej reprezentowania przed sądem wymagałoby specjalnego upoważnienia przewodniczącego w uchwale rady "bo nie może reprezentować rady w sposób samoistny", podczas gdy: 1/ gminę, której samodzielność jest chroniona głównie poprzez skargi na akty nadzoru reprezentuje wójt; 2/ to wójt jest organem wykonawczym i to on wykonuje uchwały rady, niezależnie od ich przedmiotu; 3/ skoro to nie rada reprezentuje gminę to nie może ona kompetencji w tym zakresie – nieposiadanych - przekazać na rzecz innego podmiotu. Radzie gminy służy domniemanie kompetencji, ale tylko w sytuacjach, gdy ustawy nie stanowią inaczej. W odniesieniu do reprezentowania gminy, ustawa właśnie "stanowi inaczej" i podejmowanie uchwały upoważniającej przewodniczącego rady do działania na "zewnątrz" (poza ustawowym zakresem jego, bardzo wąskich, kompetencji) naruszałoby przepis art. 18 ust. 1 i art. 31 u.s.g., oznaczałoby bowiem przekroczenie przez radę jej kompetencji.

Powyższe prowadzi do wniosku, że zdolność procesową do występowania w niniejszej sprawie ma Wójt Gminy S., a nie Rada Gminy czy też jej Przewodniczący. Oznacza to, że znajdujące się w aktach sprawy pismo zatytułowane "odpowiedź na skargę" de facto taką odpowiedzią nie jest, nie zostało ono bowiem podpisane przez Wójta Gminy, lecz właśnie przez Przewodniczącego Rady. Także uchwała Nr [...] podjęta w dniu 28 marca 2014 r. przez Radę Gminy S., upoważniająca jej Przewodniczącego do reprezentowania Rady przed tutejszym Sądem w przedmiotowej sprawie, a także potwierdzająca wszelkie czynności Przewodniczącego Rady dokonane w związku z wniesieniem skargi i udzieleniem odpowiedzi na skargę, nie mogła wywrzeć oczekiwanego przez Radę Gminy skutku z przyczyn wskazanych wyżej. W uchwale tej Rada Gminy powołała się na art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g., który stanowi, że do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady gminy. Jak już jednak wyżej wskazano, do kompetencji rady gminy nie należy reprezentowanie gminy na zewnątrz, stąd też Rada Gminy S. nie mogła przenieść tej kompetencji na jej Przewodniczącego w drodze uchwały.

W piśmie procesowym z dnia 3 kwietnia 2014 r. Rada Gminy powołała się na postanowienie NSA z dnia 3 grudnia 2013 r., sygn. akt II OSK 2886/13 (dostępne: CBOSA). W postanowieniu tym Sąd przyznał zdolność procesową przewodniczącemu rady gminy pod warunkiem przedstawienia przez niego uchwały rady upoważniającej go do jej reprezentowania przed sądem. Stan faktyczny jednak w sprawie, w której wydano powyższe postanowienie, był odmienny od niniejszej. W postanowieniu tym NSA wyraźnie odwołał się do uchwały NSA z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt I OPS 3/12 i stwierdził, że w tej konkretnej sprawie rozpatrywanej przez NSA zachodziły szczególne okoliczności, których nieuwzględnienie mogłoby prowadzić do pozbawienia rady gminy prawa do ochrony sądowej, co wymagało skorzystania z wyjątku, jaki przyjęto w powyższej uchwale pozwalającego na odstępianie od zasady, że jedynie wójt (burmistrz, prezydent miasta) posiada zdolność procesową w sprawach skarg, których przedmiotem jest uchwała rady gminy. Natomiast w sprawie niniejszej rozpatrywanej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku, takie szczególne okoliczności, uzasadniające odstępianie od wskazanej zasady, nie występują.

Powyższe rozważania prowadzą też do wniosku, że przedłożone przez adwokata A.B. pełnomocnictwo upoważniające go do działania w imieniu Rady Gminy S., nie zostało mu udzielone przez właściwy organ posiadający zdolność procesową w tej sprawie. Z tego względu postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2014 r. Sąd odmówił adwokatowi A.B. dopuszczenia do udziału w sprawie w charakterze pełnomocnika organu.

Na powyższej rozprawie adwokat A.B. wniósł także o dopuszczenie go tymczasowo w charakterze pełnomocnika Wójta Gminy S.. Przy czym jak wynika z jego oświadczenia, nie ma on (nie zostało mu udzielone) pełnomocnictwa Wójta Gminy S.. Zgodnie z art. 44 p.p.s.a. Sąd może dopuścić tymczasowo do podjęcia naglącej czynności osobę niemogącą przedstawić pełnomocnictwa. Przepis ten dotyczy sytuacji, w której pełnomocnikowi (substytutowi) udzielono pełnomocnictwa (np. ustnie), lecz nie jest on w stanie chwilowo wykazać się dokumentem potwierdzającym to zdarzenie, nie zaś przypadku, gdy przedstawia on nieważne albo nieskuteczne pełnomocnictwo (zob. postanowienie WSA w Krakowie z 31 października 2008 r., II SA/KR 729/07, CBOSA, powołane za: M.Romańska [w:] T.Woś, M.Romańska, H.Knysiak-Molczyk: Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz do art. 44, Lex Polonica). Skoro z oświadczenia adwokata wynika, że nie zostało mu udzielone pełnomocnictwo do reprezentowania Wójta Gminy S., to nie mógł on zostać tymczasowo dopuszczony przez Sąd do reprezentowania Wójta Gminy na rozprawie na podstawie art. 44 § 1 p.p.s.a. Czym innym jest bowiem niemożność przedstawienia pełnomocnictwa, a czym innym jego nieudzielenie. Ta ostatnia sytuacja nie jest objęta hipotezą art. 44 § 1 p.p.s.a. Sąd działając zatem na podstawie art. 44 § 1 p.p.s.a. a contrario odmówił adwokatowi dopuszczenia tymczasowo w charakterze pełnomocnika Wójta Gminy S..

Sąd zaznacza przy tym, że Wójt Gminy S. został prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy, nie było zatem przeszkód do merytorycznego rozpoznania sprawy.

Przechodząc do meritum należy zauważyć, że kompetencja Prokuratora do wniesienia skargi znajduje swe umocowanie w art. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599 ze zm.), który stanowi, że jeżeli uchwała organu samorządu terytorialnego albo rozporządzenie wojewody są niezgodne z prawem, prokurator zwraca się do organu, który je wydał, o ich zmianę lub uchylenie albo kieruje wnioskiem o ich uchylenie do właściwego organu nadzoru; w wypadku uchwały organu samorządu terytorialnego prokurator może także wystąpić o stwierdzenie jej nieważności do sądu administracyjnego.

Uchwała rady gminy podjęta w przedmiocie określenia wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości

położonych na terenie Gminy S. ma, zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U. z 2012r., poz. 391 ze zm.), charakter aktu prawa miejscowego.

Zgodnie z art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego (np. rada gminy jako jej organ stanowiący) wydają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Jednocześnie zasada praworządności, wyrażona w art. 7 Konstytucji RP wymaga, żeby materia, regulowana wydanym aktem normatywnym, wynikała z upoważnienia ustawowego i nie przekraczała zakresu tego upoważnienia. Wynika to również wprost z przepisów ustawy o samorządzie gminnym, a zwłaszcza z art. 40 tej ustawy, zgodnie z którym gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy na podstawie upoważnień ustawowych. Oznacza to, iż uchwały podejmowane przez radę gminy muszą nie tylko mieć umocowanie w obowiązujących przepisach prawa, ale też zapisy zawarte w uchwałach nie mogą przepisów tych naruszać.

Zaskarżona uchwała wydana została na podstawie art. 6n ust. 1 ww. ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Zgodnie z tym przepisem rada gminy, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego obliczenia wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz ułatwienia składania deklaracji, określi, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości, obejmujący objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia oraz pouczenie, że deklaracja stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego; uchwała zawiera także informację o terminach i miejscu składania deklaracji.

W ocenie Sądu, kontrola zaskarżonej przez Prokuratora uchwały Rady Gminy S. wykazała zasadność jego skargi. Zakwestionowane nią regulacje uchwały, w zakresie dotyczącym jej załącznika – wzoru deklaracji o wysokości opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości, na której sezonowo zamieszkują mieszkańcy (zwanej dalej "deklaracją"), okazały się sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa. Zgodnie z tą deklaracją, w brzmieniu określonym zaskarżoną uchwałą, właściciele nieruchomości, którzy sezonowo zamieszkują w objętej deklaracją nieruchomości, zobowiązani są wskazać miesiące, w jakich nieruchomości te zamieszkują, przy czym "minimalny okres deklarowanego zamieszkania wynosi 6 miesięcy". Zapis o minimalnym okresie zadeklarowanego zamieszkania, wynoszącym 6 miesięcy, jest w sposób oczywisty sprzeczny z art. 6i pkt 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, w myśl którego obowiązek ponoszenia opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi powstaje za każdy miesiąc, w którym dana nieruchomość jest zamieszkiwana. Nie ma zatem podstaw prawnych żądanie od właściciela nieruchomości ponoszenia opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi za te miesiące, w których dana nieruchomość nie jest zamieszkiwana, jak to uczyniła Rada Gminy S. uchwalając w § 1 i § 2 pkt 1 zaskarżonej uchwały nową treść deklaracji, zawartą w załączniku nr 1. Wprowadzając taki zapis Rada Gminy wykroczyła poza granice upoważnienia ustawowego, zawartego w art. 6n ust. 1 ww. ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, ani bowiem ten przepis, ani żaden inny, nie upoważnił rady gminy do modyfikowania normy prawnej wynikającej z art. 6i pkt 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Podstawy stwierdzenia nieważności uchwały lub aktu organu gminy wyznaczone są przez przepisy ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Zgodnie z art. 91 ust. 1 zdanie 1 tej ustawy, uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Jak wywnioskować należy z treści art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym, stwierdzenie

nieważności aktu samorządu terytorialnego może nastąpić tylko w razie istotnego naruszenia prawa. Jako "istotne naruszenie prawa" będące podstawą do stwierdzenia nieważności aktu, przyjmuje się między innymi wydanie aktu z naruszeniem przepisów wyznaczających kompetencje do jego podejmowania, przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał, gdy na skutek tego naruszenia zapadła uchwała o innej treści, niż gdyby naruszenie nie wystąpiło, podejmowanie aktów bez podstawy lub z naruszeniem podstawy do ich podjęcia, a także przepisów prawa ustrojowego i przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię lub błędne zastosowanie (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 lutego 1996 r. sygn. SA/Gd327/95, OwSS 1996, Nr 3, poz. 90 czy z dnia 11 lutego 1998 r., sygn. II SA/Wr 1459/97, OwSS 1998, Nr 3, poz. 79). Zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, biorąc pod uwagę związaną zasadą legalizmu wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, po myśli której organy administracji publicznej zobowiązane są działać na podstawie i w granicach prawa, należało dojść do przekonania, iż istotne naruszenie prawa w rozpatrywanej sprawie wystąpiło, bowiem wydanie przez aktu prawa miejscowego z przekroczeniem granic upoważnienia ustawowego i wbrew jednoznacznej treści art. 6i pkt 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, musi zostać zakwalifikowane jako istotne naruszenie prawa.

Mając powyższe na uwadze Wojewódzki Sąd Administracyjny na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. stwierdził nieważność uchwały Rady Gminy S. Nr [...]w zaskarżonej części, orzekając na podstawie art. 152 p.p.s.a. o wstrzymaniu wykonania tego aktu.